

XXXVIII

Начало на едно политическо поприще.

Ненадѣйността на това предложение смая, и възхити Събранието.

Отъ всички страни се чухъ удобрителни гласове. Цуцовата вдъхновена мисль, (Цуцовъ бѣше отъ противната на Крушкова страна), паднала като една животворяща луча въ тая жестока атмосфера, подигна душитъ, стопли доброто чувство въ тѣхъ. Противниците Крушкови не възразихъ нищо, обладани отъ внезапно довѣрие къмъ единъ свой политически противникъ. Камарата порасте сама, въ собственитѣ си очи... И на ложитѣ това честно настроение се отрази съотвѣтственно. Нѣмаше ни единъ сега, който да не вѣрваше, че Крушковъ ще се покаже на висотата си, въ такава необичайно тържествена минута, и който да не жалеше това. Самъ Кардашевъ, съ развълнувано сърдце, желаше да бѣде на мѣстото на Крушкова — той да бѣде героятъ на такова рицарство и самопожертвоване. Той завиждаше на ролята му... Той би му ржкоплѣскалъ до полуда, както и цѣлото Народно Събрание и публиката, и неговото излазяне би било единъ триумфъ за него, за младостта, за истината, за българската интелигенция!

Охъ, и каква величествена тема!

Отъ сички крайща, отъ сички лагери викихъ: „прието!“

Прѣдсѣдателтъ се обърна къмъ Събранието:

— Макарь, че почитаемото Народно Събрание се вече произнесе еднодушно — заради формата турямъ на гласуване прѣдложението на г-нъ Цуцова: да се помоли уважаемъ нашъ другаръ господинъ Крушковъ да каже счита ли се, че е навършилъ трийсетъ години, и на не-